

ninger om, idet jeg sagde, at det ærede Medlem ikke havde Ret i sine Betragtninger. Det ærede Medlem var saa kommet til den Opfattelse, at jeg skulde have sagt, at det var selve Loven, hans Bemærkninger gjaldt, men jeg har netop absolut holdt mig til det, det ærede Medlem udtalte; det skal jeg bevise ved at citere følgende fra Spalte 2946 i Fortrykket: „Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at det egentlig var ud fra en pseudohuman Opfattelse, at man ifølge den tidligere Lov havde givet de gamle Alderdomsunderstøttelse fra 60 Aars Alderen.“ Jeg tror i og for sig ikke, det er rigtigt, at det var saaledes. Lovens Bestemmelse lød paa, at de gamle skulde, naar de trængte dertil, have Understøttelse fra 60 Aars Alderen, og efterhaanden som de erhvervsmæssige Forhold her i Landet forandrede sig til Ugunst for de gamle, blev det mere og mere nødvendigt for Kommunalbestyrelserne at tage Hensyn til Børgering om Alderdomsunderstøttelse fra de 60-aarige. Man havde ikke ved Loven afskaaret den Mulighed at give dem det; hvorvidt det har været alle Lovgiveres Opfattelse, at alle de gamle ved 60 Aars Alderen over en Bank skulde kunne møde og faa Alderdomsunderstøttelse eller ikke, bliver en Sag for sig. Mange Mennesker i denne Alder havde ikke længere Evne til at forsørge sig selv, og da de ikke havde det og ikke kunde skaffe sig Arbejde eller det nødvendige til Livets Ophold, tilsagde Loven dem Alderdomsunderstøttelse, den gjorde intet Skel mellem de 60-aarige, 65-aarige og 70-aarige, der var kun een Betingelse, nemlig den, at de paagældende var ude af Stand til at erhverve sig det nødvendige til Livets Ophold.

Jeg mener ogsaa, det er rigtigt og aldeles ikke i Strid med Bestemmelserne om de 65-aarige eller med Aldersrentelovens Principper, at der aabnes Adgang til, som Adgang var aabnet dertil under Alderdomsforsørgelsesloven, at give de 60-aarige en Aldersrente, naar de ikke længere er i Stand til at klare sig selv, naar deres Arbejdsevne er opbrugt og de positivt er ude af Stand til at skaffe sig noget Erhverv. Jeg gad egentlig vide, paa hvilken Maade man ellers vil holde Liv i de Mennesker, medmindre man vilde henvise dem til det offentlige Fattigvæsen, men det er der ingen Interesse for i dette Land, Interessen er mere og mere gaaet i Retning af at holde saa mange som muligt borte fra det offentlige Fattigvæsen, og det er heldigt.

Derfor beklager jeg, at det ærede Medlem overfor mine Udtalelser i Gaar,

som falder sammen med de Udtalelser, jeg her har fremsat, skulde udtale, at Venstres Modstand mod Bestemmelsen i § 1, saaledes som den er formet i det Lovforslag, jeg har fremsat, vilde vokse, hvis det var Meningen, som jeg her har skitseret, at udvide Adgangen for de 60-aarige til at faa Hjælp. Jeg kan ikke tro, det ærede Medlem vil fastholde denne Opfattelse, jeg skønner ikke, at der er nogen Vej udenom det Standpunkt, jeg her har givet Udtryk for i Gaar og i Dag.

Det ærede Medlem gentog sine Udtalelser fra i Gaar om, at Aldersrenteloven ikke maatte blive en Lov af den Beskaffenhed, at Aldersrenten bliver et Tillæg til Pensionen, og det var han bange for skulde blive Tilfældet, naar Pensionsfradragene bortfaldt. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at jeg tror, det er meget faa Pensionister, der bliver Tale om. Jeg nævnte i Gaar, at blandt Københavns Kommunes 23 000 aldersrenteunderstøttede var der kun 300 Pensionister, som havde opnaaet en Aldersrente, og denne Aldersrente maa ifølge Sagens Natur blive meget ringe. Jeg tror derfor ikke, det vil faa nogen nævneværdig økonomisk Virkning, at man sletter Pensionsfradragene. Det glæder mig, at det ærede Medlem vil forhandle om dette Spørgsmaal; det ærede Medlem udtalte, at man maatte i Udvalget skaffe sig alle fornødne Oplysninger for at kunne overse Rækkevidden af Sagens økonomiske Side, og jeg er selvfølgelig villig til for Udvalget at fremskaffe alle de Oplysninger herom, som paa nogen Maade kan skaffes.

Saa sagde det ærede Medlem, at der var ikke gjort noget som helst Forsøg paa at finde Dækning for Udgifterne. Dette er ikke helt rigtigt, og jeg synes ikke, det ærede Medlem har nogen særlig Beføjelse til overfor mig som Indenrigsminister og overfor den nuværende Regering at fremsætte Bebrejdelser for, at Lovforslaget ikke ledsages med positive Forslag om Foranstaltninger til at skaffe Dækning for det Beløb, som vil kræves udover det Beløb, der allerede skal afholdes i Henhold til Aldersrenteloven. Det ærede Medlem stod akkurat i samme Situation i 1921—22 med sit Aldersrenteforslag som den, i hvilken jeg staar med mit, og han var Genstand for de samme Bebrejdelser, naturligvis under en mildere Form, fra det ærede Medlem Hr. Vesteragers Side. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Kragh, at det er mit Haab, at vi ved en Forhandling her i Rigsdagen skal naa til at faa Militærudgifterne bragt saa meget ned, at man derved kan